

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/1/2021
Identifikačné číslo spisu: 7819010419
Dátum vydania rozhodnutia: 01.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7819010419.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč - Šeberu v trestnej veci obvineného U. Y., pre pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a), písm. e) Trestného zákona v znení zákona č. 321/2018 Z. z., na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 1. februára 2022, o dovolaní obvineného U. Y. proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 8. júna 2020, sp. zn. 8To/28/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného U. Y. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Rožňava (ďalej tiež „okresný súd" alebo „súd prvého stupňa") z 10. marca 2020, sp. zn. 2T/31/2019 bol obvinený U. Y. (ďalej tiež „obvinený" alebo „dovolaťel") uznaný za vinného z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a), písm. e) Trestného zákona v znení zákona č. 321/2018 Z. z. na tom skutkovom základe že:

- v presne nezistenom období roku 2018 si zadovážil z Českej republiky minimálne 1000 g rastliny rodu Cannabis (konopa) - marihuany, rôznej kvality, ktorá je zaradená do I. skupiny omamných látok uvedených v Prílohe č. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, ktorú prechovával v mieste trvalého bydliska v S., na T. ulici č. XX, okres M., s úmyslom predat' ju s finančným ziskom, pričom
dňa 17.04.2019 v meste S., okres M., pred čerpacou stanicou označenou "J odovzdal agentovi polície, ktorý vystupoval pod menom S. I., ako skúšobnú vzorku 1,06 g rastliny rodu Cannabis (konopa), s priemerným obsahom účinnej látky THC 17,9 %, z ktorého množstva by bolo možné pripraviť najmenej 2 jednorazové dávky drogy, zároveň mu ako skúšobnú vzorku odovzdal 1,62 g nezrelého vrcholku rastliny rodu Cannabis (konopa) v hodnote najmenej 8,- EUR, s minimálnym obsahom účinnej látky

THC,

následne po predchádzajúcej dohode dňa 30.04.2019 v priestoroch rodinného domu v S., okres M., na T. ulici č. XX, predal agentovi polície, ktorý vystupoval pod menom S. I., za sumu 2.100 EUR - rastliny rodu Cannabis (konopa), v celkovej hmotnosti 245 g, s priemerným obsahom účinnej látky THC 11,7 %, z ktorého množstva by bolo možné pripraviť najmenej 490 jednorazových dávok drogy v hodnote najmenej 980,- EUR, ako aj vysušené rastliny rodu Cannabis (konopa), v celkovej hmotnosti 318,35g, s priemerným obsahom účinnej látky THC 10,7 %, z ktorého množstva by bolo možné pripraviť najmenej 636 jednorazových dávok drogy, v hodnote najmenej 1273,- EUR,

následne v dňoch 11.06.2019 a 12.06.2019 na území Talianska si zadovážil 10g kokaínu, ktorý je zaradený do II. skupiny omamných látok uvedených v Prílohe č. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, tento doviezol na územie Slovenskej republiky, kde v mieste trvalého bydliska ho za účelom zvýšenia jeho množstva zriedil, prechovával ho a následne dňa 16.06.2019 v S., okres M., na parkovisku čerpacej stanice označenej "J ho predal agentovi polície, ktorý vystupoval pod menom S. I., za sumu 1.500 EUR, v celkovom množstve 29,91g, s priemernou koncentráciou kokaínu 40,20 %, z ktorého množstva by bolo možné pripraviť najmenej 388 jednorazových dávok drogy v hodnote najmenej 1.480,50 EUR, a za sumu 1000,- EUR mu predal rastliny rodu Cannabis (konopa), v hmotnosti 448,90 g, s priemerným obsahom účinnej látky THC 1,9 %, ktorý rastlinný materiál má vzhľadom na nízky obsah účinnej látky THC na psychiku človeka iba nepatrný vplyv a jeho fajčenie nemožno považovať za konzumáciu drogy v pravom slova zmysle,

a toho konania sa dopustil napriek tomu, že rozsudkom Krajského súdu Brno, sp. zn. 69T/2/2015 z dní: 09.12.2015 a 15.12.2015, v spojení s rozsudkom Vrchného súdu Olomouc, sp. zn. 1To/15/2016 zo dňa 26.05.2016, bol odsúdený za zločin nedovolenej výroby a iného nakladania s omamnými a psychotropnými látkami a s jedmi podľa § 283 ods. 1, 2 písm. a), c) Trestného zákona Českej republiky k trestu odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov nepodmienečne so zaradením pre výkon tohto trestu do väznice s dozorom,

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 1 Trestného zákona uložil okresný súd obvinenému aj protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou a podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 2 Trestného zákona tiež ochranný dohľad na dobu 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „krajský súd" alebo „odvolací súd") rozsudkom z 8. júna 2020, sp. zn. 8To/28/2020, podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a obvinenému podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti naposledy označenému rozsudku krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Martina Kováčíka, so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1729, vo svoj prospech, dovolanie z dôvodov plynúcich z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku namietal, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je, podľa jeho názoru, založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Uviedol, že na dôvody nezákonnosti vykonaných dôkazov poukazoval už v konaní o odvolaní, avšak odvolací súd sa s jeho námietkami nevyssporiadal. Porušenia zákona pri vykonávaní dôkazov dosiahli, podľa názoru dovolateľa, intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čím zároveň došlo k naplneniu vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku]. Obvinený ďalej namietal, že nesprávny procesný postup pri vykonávaní

dôkazov pred súdom prvého stupňa mal negatívny dopad na jeho práva obvineného, ako aj na odsudzujúci rozsudok. Poukázal na to, že do hodnotiacej fázy môžu postúpiť len tie dôkazy, ktoré boli získané a vykonané zákonným spôsobom, čo v jeho prípade dodržané nebolo, navyše, ako to už bolo uvedené odvolací súd žiadnym spôsobom nereagoval na jeho námietky obsiahnuté v odvolaní, a preto rozsudok odvolacieho súdu trpí, podľa jeho názoru, vadami. Poukazujúc na ustálenú súdnu prax týkajúcu sa odôvodňovania súdneho rozhodnutia, a to R 43/2018, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. apríla 1994, Luka proti Rumunsku z 21. júla 2009 namietal, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí ani náznakom nevysporiadal s jeho dôležitými odvolacími námietkami, opomenul ich, čo požiadavkám na odôvodnenie rozhodnutia plynúcim z vyššie uvedených rozhodnutí nezodpovedá s tým, že za kľúčové považoval námietky týkajúce sa nezákonnosti spôsobu vykonania dôkazov v podobe výsluchov svedkov a nedodržaný zákonný postup pri poučení svedkov pred ich výpoveďou. Poukazujúc ďalej na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva zaoberajúcu sa využitím inštitútu agenta, a to rozhodnutia vo veci Bannikov proti Rusku, sťažnosť č. 18757/06, Veselov a ďalší proti Rusku, sťažnosti č. 23200/10, 24009/07, 556/10, Nosko a Nefedov proti Rusku, sťažnosti č. 5753/09, 11789/10, Lagutin a ďalší proti Rusku, sťažnosti č. 19678/07, 52340/08, 6228/09, Scholer proti Nemecku, sťažnosť č. 14212/10, namietal, že ak obvinený tvrdí, že k spáchaniu trestného činu došlo na podklade vyprovokovania orgánov činných v trestnom konaní, dôkazné bremeno spočíva na strane štátu, a teda je povinnosťou súdu a orgánov činných v trestnom konaní sa vysporiadať so skutočnosťou, či k takému konaniu došlo alebo nie. V tejto súvislosti obvinený namietal, že vo vyšetrovacom spise sa nachádzajú úradné záznamy polície, na základe ktorých došlo k vydaniu príkazu na použitie agenta a hoci súd prvého stupňa v priebehu hlavného pojednávania oznámil, že na tieto listiny prihliadať nebude, neskôr ich ako listinné dôkazy prečítal. Výdanie príkazu na použitie agenta iba na základe operatívnych informácií, že obvinený distribuoval drogy, považoval dovolateľ za predčasné s tým, že takéto jeho konanie nebolo v konaní pred súdom verifikované. Namietal, že aj keď mal pri sebe drogy pri prvom stretnutí s agentom, automaticky to neznamená, že bol diler. Zároveň tvrdil, že k spáchaniu trestnej činnosti bol navádzaný agentom, ktorý bol iniciatívny, pričom jediným relevantným dôkazom o jeho prvom stretnutí s agentom 17. apríla 2019 je práve jeho výsluch, z ktorého vyplýva, že išlo o neprípustnú policajnú provokáciu. Vzhľadom na to, že žiadny obrazovo-zvukový záznam o ich prvom stretnutí neexistuje, nie je podľa názoru obvineného možné prijať záver, že bol aktívny vo veci získavania drog. Zároveň neexistuje žiaden záznam ani iný dôkaz o tom, že by drogy distribuoval okrem agenta aj iným osobám. Jeho obrana nebola v priebehu celého konania vyvrátená a práve neexistencia obrazovo-zvukového záznamu z prvého stretnutia obvineného a agenta, podľa názoru dovolateľa, jasne preukazuje, že zo strany agenta išlo o navádzanie na spáchanie trestného činu. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní odôvodňovali neexistenciu záznamu s poukazom na obavu o život agenta, obvinený namietal, že v minulosti bol stíhaný výlučne za drogovú trestnú činnosť a nie za násilné trestné činy, preto táto obava nebola ničím podložená. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na to, že v konaní pred súdom nebol inými dôkazmi odstránený rozpor medzi výpoveďou obvineného a agenta z ich prvého stretnutia 17. apríla 2019, keď obvinený uviedol, že v tom čase mal pri sebe len tú marihuanu, ktorú odovzdal agentovi, teda minimálne množstvo pre vlastnú spotrebu, pričom agent tvrdil, že obvinený mal mať v ten čas v držbe dokopy 700 gramov marihuany. Opakovane uviedol, že k spáchaniu trestnej činnosti pristúpil po navádzaní agentom a taktiež kvôli svojej nepriaznivej finančnej situácii s tým, že informácie o drogách a osobách, ktoré sa ich predajom zaoberajú, získal počas výkonu trestu odňatia slobody za drogovú trestnú činnosť spáchanú v Českej republike a pred agentom tieto informácie uvádzal z dôvodu, aby vyzeral ako osoba známa drogovej problematike. Vyjadril názor, že neexistenciu policajnej provokácie sa v prejednávanej veci nepodarilo preukázať, pretože neexistoval obrazovo-zvukový záznam z prvého stretnutia obvineného a agenta a výpoveď agenta bola na hlavnom pojednávaní vykonaná, podľa jeho názoru, nezákonným spôsobom, pričom iné dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní spáchanie trestnej činnosti jeho osobou nepreukázali. Vyjadril nesúhlas s postupom súdu prvého stupňa spočívajúci v tom, že odmietol jeho návrh na vypočutie príslušníkov Policajného zboru S. a Y., ktorí vyhotovovali spomínané úradné záznamy a výsluchom ktorých by mohlo dôjsť k verifikácii informácií nachádzajúcich sa v týchto úradných záznamoch. Súdu prvého stupňa ešte vytýkal, že na hlavnom pojednávaní pri oboznamovaní obrazovo-zvukových záznamov z 30. apríla 2019, 30. mája 2019 a 16. júna 2019 nepostupoval v súlade s ustanovením § 270 ods. 2 Trestného poriadku, pretože pri vykonávaní týchto dôkazov neuviedol spôsob, akým bol záznam vyhotovený, kto záznam

vyhotovil alebo získal, čo spôsobuje ich nezákonnosť a nepoužiteľnosť v trestnom konaní. Pri oboznamovaní dotknutých záznamov sa okresný súd obmedzil iba na konštatovanie, že sa „oboznami s obrazovo-zvukovými záznamami z 30. apríla 2019, 30. mája 2019, 16. júna 2019 vykonaných na základe príkazu sudcu OS Košice I č. OS KEI-V-39-1/19-8Nt zo 4. apríla 2019 na obdobie od 5. apríla 2019 do 4. októbra 2019“, pričom pred prehratím každého záznamu bola ešte poskytnutá informácia, kde sa záznam vykonal s tým, že odvolací súd v tomto smere len stroho konštatoval, že správy o namietaných skutočnostiach boli na hlavnom pojednávaní oboznámené a sú súčasťou spisového materiálu. Ďalšiu nezákonnosť v prejednávanej veci dovolateľ vzhliadol v skutočnosti, že agent nedisponoval súhlasom sudcu na vykonanie obrazovo-zvukového záznamu v obydlí, konkrétne v priestoroch rodinného domu v S. na T. ulici č. XX, pričom okresný súd sa s touto skutočnosťou vysporiadal tak, že poukázal na výpoveď obvineného na hlavnom pojednávaní, z ktorej vyplynulo, že agenta pozval do dvora rodinného domu, aby mu predal marihuanu. S poukazom na ustanovenie § 114 ods. 2 Trestného poriadku však obvinený namietal, že príkaz na vyhotovenie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov vydaný sudcom Okresného súdu Košice I pod. č. OS-KEI-V-39-1/19-8Nt zo 4. apríla 2019 neobsahoval súhlas s vyhotovovaním obrazovo-zvukových záznamov spojených s priamym vstupom do obydlia, preto bol tento dôkaz (obrazovo-zvukový záznam), podľa názoru obvineného, vykonaný nezákonne a bol nepoužiteľný v trestnom konaní minimálne v rozsahu po vstupe agenta a obvineného do areálu spomínaného rodinného domu, pričom odvolací súd vo vzťahu k námietke v tomto smere konštatoval, že dotknutý príkaz síce nebol vymedzený priamo na vyhotovovanie obrazovo-zvukového záznamu spojeného s priamym vstupom do obydlia, avšak spĺňa všetky formálne náležitosti podľa § 114 ods. 2 Trestného poriadku. V tejto súvislosti poukazujúc na ustanovenie § 117 ods. 9 Trestného poriadku obvinený pripustil, že agent môže so súhlasom oprávnenej osoby vstúpiť do obydlia a podľa § 117 ods. 13 Trestného poriadku možno pri využití agenta použiť informačno-technické prostriedky, avšak z ustanovenia § 114 ods. 2 Trestného poriadku, posledná veta, plynie, že na vyhotovovanie obrazovo-zvukových záznamov spojených so vstupom do obydlia je v prípravnom konaní potrebný súhlas sudcu pre prípravné konanie, ktorý však v prejednávanej veci nebol udelený, čo znamená, že v dotknutom prípade agent mohol do dvora rodinného domu vstúpiť, nemohol však vyhotovovať obrazovo-zvukový záznam, preto aj uvedený dôkaz bol, podľa názoru obvineného, vykonaný nezákonne a z tohto dôvodu je v trestnom konaní nepoužiteľný pre nesplnenie náležitostí plynúcich z ustanovenia § 114 ods. 2 Trestného poriadku. Nezákonnosť, zasahujúcu do práv obvineného na obhajobu, videl dovolateľ aj v spôsobe vedenia výsluchu agenta súdom prvého stupňa dôvodiac, že na hlavnom pojednávaní konanom 16. januára 2020 jeho obhajca pred svojím stanoviskom k obžalobe požiadal sudcu okresného súdu o vypnutie technických zariadení na prenos zvuku a obrazu vrátane dvoch obrazoviek zachytávajúcich priebeh pojednávania na Okresnom súde Rožňava a výsluch agenta na Okresnom súde Košice I s tým, že na obrazovke zachytávajúcej prenos z Okresného súdu Košice I bolo vidno náhradného sudcu JUDr. Arpáda Koreňa a agenta, z dôvodu, aby sa agent nemohol oboznámiť s výsluchom obvineného, ktorý mal nasledovať, pričom vypnutie sa prejavilo zhasnutím obidvoch obrazoviek. Po skončení výsluchu obvineného dal sudca pokyn na opätovné zapnutie obrazoviek za účelom výsluchu agenta, pričom pred samotným výsluchom bol obhajca zo strany náhradného sudcu JUDr. Arpáda Koreňa upozornený, aby nemanipuloval s telefónom z dôvodu, že to ruší prenos. Vzhľadom na to, že obhajca skutočne počas výsluchu obvineného s telefónom manipuloval, dotazoval sa náhradného sudcu, odkiaľ má o tejto skutočnosti vedomosť, pričom JUDr. Arpád Koreň ozrejmil, že to videl počas sledovania záznamu z pojednávania. Z reakcie náhradného sudcu JUDr. Arpáda Koreňa, ako aj jeho úradného záznamu, podľa názoru dovolateľa, vyplýva, že prenos obrazu nebol počas výpovede obvineného vypnutý, preto existuje pochybnosť, že nebol vypnutý ani prenos zvuku, čo by však znamenalo, že agent v rozpore s ustanovením § 261 ods. 2 Trestného poriadku mal možnosť v celom rozsahu sa oboznámiť s výpoveďou obvineného, čím by došlo k porušeniu práva dovolateľa na obhajobu. V tejto súvislosti obvinený ešte namietal, že náhradný sudca JUDr. Arpád Koreň nemal dôvod sledovať len obrazový záznam za účelom poskytnutia súčinnosti pri výsluchu agenta, pretože, ako to vyplýva z jeho úradného záznamu, aj tak čakal na telefonický pokyn konajúceho sudcu, pričom odvolací súd sa ani s touto zásadnou námietkou nevysporiadal. Dovolateľ ďalej namietal, že aj výsluchy svedkov, a to agenta S. I., Y., Y. a H. realizované na hlavom pojednávaní boli, podľa názoru obvineného, vykonané v rozpore so zákonom, a to ustanovením § 265 Trestného poriadku z dôvodu, že svedok je v zmysle uvedeného ustanovenia povinný pred výsluchom zložiť prisahu v znení: „Prisahám

na svoju česť a svedomie, že budem vypovedať pravdu, nič iné len pravdu a vedome nič nezamlčím", pritom v prejednávanej veci vyššie uvedení svedkovia zložili prisahu len vyslovením slova: „Prisahám" potom, čo sudca okresného súdu text prisahy prečítal, avšak bez toho, aby po ňom celý text prisahy zopakovali, pričom odvolací súd sa ani s touto námietkou nevysporiadal. Záverom svojho dovolania obvinený vyjadril názor, že jeho trestná činnosť bola preukazovaná len nezákonnými dôkazmi, preto jeho vina nebola opretá o zákonne vykonané dôkazy.

V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa a prikázal súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Rožňava sa k dovolaniu obvineného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

V podanom dovolaní obvinený okrem iného namietal aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu a nevyhovenie jeho návrhu na doplnenie dokazovania vykonaním výsluchov príslušníkov Policajného zboru S. a Y..

V súvislosti s vyššie uvedenými námietkami sa najvyšší súd v prvom rade zaoberal otázkou, či dovolanie obvineného svojim obsahom nesmeruje aj k dovolaciemu dôvodu plynúcemu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, v zmysle ktorého dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Použitia tohto dovolacieho dôvodu sa dovolateľ v podanom dovolaní síce výslovne nedomáhal, avšak podľa ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu (rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 120/2012)

viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka (vecného) vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Inak povedané je úlohou obvineného (kvalifikovane zastúpeného obhajcom), aby v podanom dovolaní vecne špecifikoval konkrétne chyby rozhodnutia prípadne konania, ktoré mu predchádzalo, je však už vecou dovolacieho súdu, aby takto vecne špecifikované konkrétne chyby podradil pod príslušné ustanovenie § 371 Trestného poriadku a posúdil jeho ne/naplnenie.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre úspešné uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len jeho zásadné porušenie (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie práva na obhajobu zakladá vyššie označený dovolací dôvod, ale len porušenie zásadné).

Pokiaľ obvinený namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, k tomu sa žiada v prvom rade uviesť, že podľa § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné, preto námietky dovolateľa v tom smere, že rozhodnutie krajského súdu nie je, podľa jeho názoru, náležite odôvodnené v zásade žiaden dovolací dôvod nenapĺňajú.

Na strane druhej je potrebné obvinenému prisvedčiť, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 209/04, IV. ÚS 350/2014, II. ÚS 449/2015).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06, III. ÚS 155/2018).

V prejednávanej veci, podľa názoru najvyššieho súdu, tak okresný, ako aj krajský súd v zásade dostatočným spôsobom, ktorý nie je možné považovať za svojvoľný, či arbitrárny, uviedli, ktoré skutočnosti vzali za dokázané, o ktoré dôkazy opreli svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnali s obhajobou, prečo nevyhoveli návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravovali, keď posudzovali dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Na strane druhej je však potrebné obvinenému prisvedčiť, že odvolací súd nijakým spôsobom nezareagoval na jeho odvolacie námietky spočívajúce v tom, že výpovede agenta S. I., ako aj svedkov I. Y., C. Y. a C. H. sú nezákonné a tým pádom aj nepoužiteľné v trestnom konaní z dôvodu porušenia ustanovenia § 265 Trestného poriadku pri ich vykonávaní, pretože svedkovia na hlavnom pojednávaní

vykonávanom súdom prvého stupňa nezložili prísahu v znení vyplývajúcom z ustanovenia § 265 ods. 2 Trestného poriadku, ale len slovom: „Prisahám“ a v prípade agenta S. I. aj z dôvodu podozrenia, že sa ešte pred svojou výpoveďou v rozpore s § 261 ods. 2 Trestného poriadku oboznámil s výpoveďou obžalovaného.

Vzhľadom na to, že minimálne na obsahu výpovedí agenta S. I. a svedka I. Y. súdy nižšieho stupňa založili vinu obvineného, nie je možné dospieť k záveru, že by námietky týkajúce sa nezákonnosti týchto výpovedí založené na tvrdenom nedostatku prísahy, či neprípustného poznania obsahu výpovede obžalovaného, boli nepodstatné, bezvýznamné, na ktoré nie je potrebné obžalovanému poskytnúť odpoveď.

Za takejto situácie potom dovolací súd zvažoval, či neposkytnutie odpovede na tieto námietky odvolacím súdom v kontexte posudzovanej veci predstavuje tak zásadné porušenie práva na obhajobu obvineného, že ho je možné napraviť len zrušením napadnutého rozhodnutia a vrátením veci krajskému súdu na ďalšie konanie (a náležité odôvodnenie jeho rozhodnutia), dospel však k záveru, že vzhľadom na nezistenie ďalších chýb majúcich viesť v kontexte už uvedeného k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a nezistenie naplnenia obsahu námietok, ktoré ostali bez povšimnutia, postačí sa s týmito námietkami vysporiadať v rozhodnutí dovolacieho súdu, ako bude nižšie uvedené, keďže obsah námietok, s ktorými sa odvolací súd nevysporiadal smeruje k zákonnosti vykonaných dôkazov, teda k naplneniu dovolacieho dôvodu plynúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Pod dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bolo potrebné, podľa názoru dovolacieho súdu, podradiť aj námietky obvineného týkajúce sa odmietnutia jeho návrhu na vypočutie príslušníkov Policajného zboru Mjr. Mgr. D. S. a Mjr. Mgr. N. Y. za účelom overenia dôveryhodnosti informácií obsiahnutých v úradných záznamoch, ktoré spísali.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 7/2011.

Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku však nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011).

Vychádzajúc z ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku obvinený je síce v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, je ale na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 116/2014).

Súd vykonávajúci dokazovanie teda návrhmi strán ani ich názormi, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný. Je výlučne na zvážení súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný

význam, a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numeratur). Súd je však povinný s návrhmi strán v konaní, čo do rozsahu dokazovania, sa vysporiadať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 5Tdo/54/2019, 4Tdo/34/2018).

Z rozhodnutia okresného súdu (ako aj predloženého spisu), je zrejmé, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní konanom 16. januára 2020 odmietol podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku návrh obvineného podaný prostredníctvom obhajcu na vykonanie dôkazov, a to výsluch už uvedených príslušníkov Policajného zboru (Mjr. Mgr. D. S. a Mjr. Mgr. N. Y.) dôvodiac, že ide o návrh nepodstatný, keďže opodstatnenosť začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia bola potvrdená operatívnymi záznamami zabezpečenými orgánmi prípravného konania a umocnená výsluchom svedka I. Y., ktorého obžalovaný pri osobnom stretnutí, ktoré sám inicioval, požiadal, aby mu zohnal človeka, ktorý by od neho kúpil väčšie množstvo marihuany. V nadväznosti na to okresný súd ešte poukázal na skutočnosť, že postavenie orgánov činných v trestnom konaní je v zásade nezlučiteľné s postavením svedka, pretože o tom, ako bol, ten ktorý dôkaz vykonaný, svedčí či už zápisnica o výsluchu, úradné záznamy alebo iné listinné dôkazy, pričom pokiaľ by takéto vypočúvané osoby potvrdili nezákonnosť svojho postupu, priznali by sa k naplneniu zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa.

Z uvedeného je teda zrejmé, že súd prvého stupňa sa dôkaznými návrhmi obvineného zaoberal, procesne na ne reagoval a pred meritórnym rozhodnutím, teda pred vyhlásením v úvode tohto rozhodnutia označeného rozsudku, ich odmietol, pričom krajský súd nemal voči tomuto jeho postupu žiadne výhrady. Zároveň v dôvodoch spomínaného rozhodnutia okresný súd, ako je to vyššie uvedené, vysvetlil, prečo dotknuté návrhy na doplnenie dokazovania odmietol, pričom tento obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu prvého stupňa o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ktorú nie je možné považovať za svojvoľnú, či arbitrárnú, dovolací súd v rámci dovolacieho konania, nie je oprávnený preskúmať, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom podľa § 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou, Trestného poriadku, podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (primerane už spomínané rozhodnutie publikované pod číslom R 7/2011).

Najvyšší súd preto dospel k záveru, že vyššie uvedenými námietkami obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania, teda k dokazovaniu. Týka sa predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá, teda ich vyhľadávanie a zabezpečovanie, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní tých dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 3Tdo/26/2017, 3Tdo/39/2019, 4Tdo/88/2015).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistene porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov, tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 24/2020).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej rozhodovacej praxi však ako podklad pre záver o porušení práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), skúma celkovú spravodlivosť procesu (primerane napríklad rozhodnutia ESLP vo veci Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému Kráľovstvu z 15. decembra 2011, Schatschaschwili proti Nemecku z 15. decembra 2015, Ibrahim a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 13. septembra 2016, Simeonovi proti Bulharsku z 12. mája 2017, Murtazaliyeva proti Rusku z 18. decembra 2018 a ďalšie). Teda pre záver o porušení článku 6 Dohovoru z pohľadu práva na spravodlivý proces nestačí akékoľvek (nepodstatné, formálne) porušenie zákona pri vykonávaní akéhokoľvek dôkazu, ale musí ísť o porušenie podstatné, závažné, majúce zásadný materiálny dopad na práva obvineného a to až do takej miery, že spôsobuje nespravodlivosť procesu ako celku.

Naplnenie dovolacieho dôvodu plynúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku videl obvinený v prvom rade v tom, že k spáchaniu stíhanej „drogovej“ trestnej činnosti bol, podľa jeho názoru, vyprovokovaný agentom, teda že v jeho prípade išlo o neprípustnú policajnú provokáciu namietajúc pritom, že príkaz na použitie agenta bol vydaný, podľa jeho názoru, predčasne na podklade operatívnych informácií, skutočnosť, že z prvého stretnutia s agentom nebol vyhotovený obrazovo-zvukový záznam a rozpory vo výpovediach agenta a obvineného najmä ohľadom množstva drog pri prvom stretnutí.

Vo vzťahu k vydaniu príkazu na použitie agenta na podklade operatívnych informácií sa žiada uviesť, že ide o bežný, obvyklý, štandardný postup pod kontrolou sudcu pre prípravné konanie (§ 117 ods. 5 Trestného poriadku), ktorý takýto príkaz vydáva, a ktorý posúdi, či objem získaných operatívnych informácií postačuje na vydanie dotknutého príkazu za postačujúci.

Podľa § 117 ods. 1 Trestného poriadku na odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov zločinov, korupcie, trestných činov extrémizmu, trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa alebo trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 a § 234 Trestného zákona možno použiť agenta. Jeho použitie je prípustné len vtedy, ak odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov uvedených trestných činov by bolo iným spôsobom podstatne sťažené a získané poznatky odôvodňujú podozrenie, že bol spáchaný trestný čin alebo má byť spáchaný taký trestný čin.

S tým, že vychádzajúc z ustanovenia § 10 ods. 21 Trestného poriadku je agent prostriedkom operatívno-pátracej činnosti.

Ako to vyplýva z vyššie citovaných ustanovení, agent je prostriedkom operatívno-pátracej činnosti, použitie ktorého prichádza do úvahy už v štádiu podozrenia, že trestný čin má byť ešte len spáchaný, teda úplne v počiatkových štádiách odhaľovania trestnej činnosti a zisťovania ich páchatel'ov, pričom pre jeho použitie postačujú, ako to plynie z ustanovenia § 117 ods. 1, veta druhá, Trestného poriadku získané poznatky (teda nie dôkazy). Práve agent je zákonným prostriedkom, výsledkom použitia ktorého sú v trestnom konaní použiteľné dôkazy, a ktorý zjednodušene povedané „sprocesňuje“ (robí použiteľnými v trestnom konaní ako dôkaz) operatívne informácie, ktoré v trestnom konaní v zásade nemôžu slúžiť ako dôkaz pre uznanie viny, môžu však byť podkladom pre vydanie príkazu na použitie agenta, či iných prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.

Preto námietka spočívajúca v tom, že na účely vydania príkazu na použitie agenta boli ako podklad použité „len“ operatívne informácie bez ďalšieho nie je opodstatnená a nezákonnosť tohto dôkazného prostriedku nijakým spôsobom nevyvoláva.

Obdobne tak nemožno akceptovať ani výčitku obvineného, že počas prvého stretnutia agenta s obvineným nebol vyhotovovaný obrazovo-zvukový záznam. Opätovne ide o bežný, obvyklý, štandardný postup v takýchto situáciách, ktorý tak vyšetrovatel', ako aj prokurátor vysvetlili, a s ktorým sa tak okresný, ako aj krajský súd stotožnili. Orgány činné v trestnom konaní vysvetlili, že v prípade použitia agenta spravidla príslušník policajného zboru v utajení preniká do kriminálneho prostredia, v ktorom pôsobí, pričom si jednak potrebuje získať dôveru osôb páchajúcich trestnú činnosť a jednak je potrebné

ochrániť jeho život a zdravie. Z taktických dôvodov preto agent spravidla na prvé stretnutie nenosi techniku umožňujúcu mu vyhotovovanie obrazovo-zvukových záznamov.

Na tomto závere nič nemení ani námietka dovolateľa, že v minulosti sa násilnej trestnej činnosti nedopustil, a preto uňho nebol predpoklad, že by mohol agentovi v prípade odhalenia predmetnej techniky ublížiť, keďže obvinený v čase použitia agenta bol osobou, ktorá sa v minulosti už „drogovej“ trestnej činnosti dopustila, bola z tohto dôvodu vo výkone trestu odňatia slobody a opätovne bola dôvodne podozrivá zo spáchania v podstate rovnakej trestnej činnosti, čo skôr nasvedčuje pomerne veľkej odhodlanosti obvineného sa trestnej činnosti, a teda porušenia zákona bez ohľadu na následky dopustiť (vo výkone trestu odňatia slobody už bol), preto ani podľa názoru najvyššieho súdu nebolo možné od agenta spravodlivo požadovať, aby sa vystavil riziku, že tentokrát to nebude „len“ drogová, ale aj násilná trestná činnosť. Navyše aj keby neexistovala obava, že v prípade odhalenia by mohol obvinený agentovi na živote a zdraví ublížiť, každopádne jeho odhalením by sa zmarila možnosť stíhanú trestnú činnosť objasniť.

Ani táto skutočnosť preto, podľa názoru najvyššieho súdu nezákonnosť tohto dôkazu nespôsobuje.

Navyše iniciatívne konanie obvineného vo vzťahu k agentovi (nie naopak) je zrejmé, ako to plynie z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, nielen z prvého stretnutia medzi nimi, ale aj stretnutí ďalších (napríklad 30. mája 2019 obvinený sám iniciatívne ponúkal agentovi väčšie množstvo „tovaru“, než na akom sa dohodli), ako aj z výpovede svedka I. Y., ktorému obžalovaný povedal, že má na predaj väčšie množstvo marihuany a požiadal ho, aby mu zabezpečil kupca, preto ani podľa názoru najvyššieho súdu niet rozumných dôvodných pochybností o tom, že obvinený nebol na spáchanie stíhanej trestnej činnosti navedený agentom, a že agent bol vo vzťahu k nemu použitý až potom, čo sa sám dotknutú trestnú činnosť rozhodol spáchať bez toho, aby agent uňho takéto rozhodnutie vzbudil.

Obvinený sa napokon týmito námietkami [že bol na spáchanie dotknutého trestného činu navedený (vyprovokovaný) agentom] v podstate domáha len iného hodnotenia v súlade so zákonom vykonaných dôkazov, čo sú však námietky skutkového charakteru, ktoré sú z dovolacieho prieskumu, ako to vyplýva z už spomínaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou, Trestného poriadku, vylúčené [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Obdobne tak skutkového charakteru sú aj námietky obvineného spočívajúce v tom, že aj po vykonaní hlavného pojednávania zostali inými dôkazmi neodstránené rozpory vo výpovediach obvineného a agenta, a to najmä vo vzťahu k množstvu marihuany, ktorú mal obvinený pri sebe pri prvom stretnutí s agentom. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, s ktorým sa krajský súd stotožnil, plynie, že súdy nižšieho stupňa uverili výpovedi agenta, ktorá je pokiaľ ide o ďalšie stretnutia s obvineným, ale aj skutočnosť, že agent obvineného k spáchaniu stíhanej trestnej činnosti nevyprovokoval, podporená obrazovo-zvukovými záznamami a v časti (ne)vyprovokovania aj výpoveďou svedka I. Y., naopak výpoveď obvineného, ktorý sa napriek ďalším vyššie uvedeným dôkazom pokúšal súdy presvedčiť, že agent ho k spáchaniu dotknutej trestnej činnosti vyprovokoval, vyhodnotili ako nedôveryhodnú, pričom tieto úvahy súdov nižšieho stupňa, ktoré nie je možné považovať za svojvoľné ani arbitrárne, dovolací súd nie je, s ohľadom na viazanosť skutkovým stavom zisteným súdmi nižšieho stupňa plynúcu z už spomínaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou, Trestného poriadku, oprávnený preskúmať.

Obvinený ďalej namietal, že v rozpore so zákonom boli vykonané aj obrazovo-zvukové záznamy z 30. apríla 2019, 30. mája 2019 a 16. júna 2019, pretože súčasťou ich vykonania na hlavnom pojednávaní nebolo aj podanie správy o tom, akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený alebo získaný.

Je potrebné obvinenému prisvedčiť, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní neplynie, že by súčasťou vykonávania obrazovo-zvukových záznamov bolo aj podanie správy o tom, akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený alebo získaný. Z obsahu spisu, ale aj samotného odôvodnenia rozhodnutí súdov

nižšieho stupňa je však zrejmé, že dotknuté záznamy boli vyhotovené policajným zborom za podklade príkazu sudcu pre prípravné konanie, pričom opak netvrdí ani obvinený. Napokon obsah príkazov na použitie agenta, ale aj na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov bol na hlavnom pojednávaní prečítaný, teda bol obvinenému známy.

Len nedodržanie presnej procesnej formy spočívajúce v tom, že správa o spôsobe a osobe vyhotovenia dotknutých záznamov nebola podaná súčasne s ich prehratím, nemá podľa názoru najvyššieho súdu žiaden materiálny dopad na práva obvineného (napokon takýto následok netvrdí ani obvinený), a teda ani vplyv na celkovú spravodlivosť procesu v zmysle článku 6 Dohovoru. Navyše tak obvinený, ako aj obhajca boli na hlavnom pojednávaní pri vykonaní predmetných dôkazov (obrazovo-zvukových záznamov) prítomní, no túto skutočnosť nenamietali.

Dovolateľ vzhladol na nezákonnosť obrazovo-zvukového záznamu z 30. apríla 2019 aj v tom, že bol agentom vyhotovovaný v obydli, do ktorého ho síce obvinený pozval (teda mohol doňho vstúpiť), avšak príkaz sudcu okresného súdu sp. zn. OS-KEI-V-39-1/19-8Ntt zo 4. apríla 2019 neobsahoval súhlas s vyhotovovaním obrazovo-zvukových záznamov spojených s priamym vstupom do obydla požadovaným ustanovením § 114 ods. 2 Trestného poriadku.

Podľa § 117 ods. 9, veta prvá, Trestného poriadku agent môže pri použití svojej legendy so súhlasom oprávnenej osoby vstúpiť do obydla.

Podľa § 117 ods. 13, veta prvá, Trestného poriadku pri postupe podľa odseku 1 možno použiť informačno-technické prostriedky.

Podľa § 10 ods. 20, veta prvá, Trestného poriadku informačno-technickými prostriedkami sa na účely tohto zákona rozumejú elektrotechnické, rádiatechnické, fototechnické, optické, mechanické, chemické a iné technické prostriedky a zariadenia alebo ich súbory použité utajovaným spôsobom pri odpočúvaní a zázname prevádzky v elektronických komunikačných sieťach (ďalej len „odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky“), obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov alebo pri vyhľadávaní, otváraní a skúmaní zásielok, ak sa ich použitím zasahuje do základných ľudských práv a slobôd.

Z citovaných ustanovení je zrejmé, že agent môže vstúpiť do obydla so súhlasom oprávnenej osoby (§ 117 ods. 9 Trestného poriadku), čo v prejednávanej veci splnené bolo a zároveň je oprávnený použiť informačno-technické prostriedky (§ 117 ods. 13 Trestného poriadku), ktorými sú okrem iného aj technické prostriedky a zariadenia určené na vyhotovovanie obrazovo-zvukových záznamov (§ 10 ods. 20 Trestného poriadku), pritom z ustanovenia § 117 ods. 13 Trestného poriadku neplynie žiadne obmedzenie vo vzťahu k použitiu informačno-technických prostriedkov agentom ani pri ich použití v obydli [okrem pravidla, že agent musí mať na vstup do obydla (nie na použitie technických prostriedkov) súhlas oprávnenej osoby].

Ustanovenie § 117 Trestného poriadku je tak podľa názoru najvyššieho súdu vo vzťahu k ustanoveniu § 114 Trestného poriadku ustanovením špeciálnym (osobitne - špeciálne upravuje použitie informačno-technických prostriedkov agentom a jeho vstup do obydla), čo znamená, že § 114 Trestného poriadku sa v prípade použitia § 117 Trestného poriadku, ktoré má z dôvodu špeciality v prípade postupu agenta prednosť, nepoužije. Z uvedeného podľa názoru najvyššieho súdu potom plynie, že podkladom na použitie informačno-technických prostriedkov agentom v obydli je príkaz na použitie agenta za predpokladu, že agent disponuje súhlasom oprávnenej osoby na vstup do obydla, pričom na tento účel už nie je potrebné duplicitne (nadbytočne) vydávať príkaz na vyhotovovanie obrazovo-zvukových záznamov podľa § 114 Trestného poriadku (ktorého vydanie je namieste, ak obrazovo-zvukový záznam nevyhotovuje agent).

Z uvedeného je potom zrejmé, že nevymedzenie súhlasu s vyhotovovaním obrazovo-zvukových záznamov aj v obydli v príkaze podľa § 114 Trestného poriadku nezákonnosť dotknutého záznamu z 30.

apríla 2019 nespôsobuje, pretože nebol ani potrebný, keďže vyhotovovanie spomínaných záznamov zákonným spôsobom umožňoval agentovi príkaz na použitie agenta a súhlas oprávnenej osoby (teda obvineného) so vstupom do obydliá.

Pokiaľ obvinený namietal nezákonnosť výsluchu agenta aj z dôvodu existencie podozrenia, že agent si mohol vypočúť výpoveď obvineného pred svojím výsluchom v prípade, že nebolo vypnuté zariadenie na prenos zvuku, k tomu je potrebné uviesť, že náhradný sudca tak počas hlavného pojednávania, ako aj v ním spísanom úradnom zázname konštatoval, že prenos zvuku bol vypnutý, pričom najvyšší súd nevhliadol dôvod, pre ktorý by nemal sudcovi veriť. Navyše nič nenasvedčuje tomu a obvinený to ani netvrdí, že by agent svoju výpoveď prispôboval výpovedi obvineného, a teda že by v dôsledku postupu súdu prvého stupňa došlo ku konkrétnemu závažnému dopadu na práva obvineného z materiálneho hľadiska.

Vo vzťahu k namietanej chybe prísahy, ktorú na hlavnom pojednávaní zložili svedkovia S. I., I. Y., C. Y. a C. H. sa žiada uviesť, že súd prvého stupňa skutočne nepostupoval v tomto smere správne, pokiaľ po prednesení textu prísahy sudcom súdu prvého stupňa, ako to plynie zo zvukového záznamu hlavného pojednávania, svedkovia text prísahy nezopakovali (a to aj keď sa táto skutočnosť v zápisnici o hlavnom pojednávaní konštatuje), ale zloženie prísahy pod vedením súdu prvého stupňa obmedzili na výraz „Prisahám“. Aj keď Trestný poriadok v ustanovení § 265 výslovne neuvádza postup pri skladaní prísahy svedka, vzhľadom na to, že podľa ods. 1 uvedeného ustanovenia prísahu skladá svedok (nie sudca) v znení podľa ods. 2 predmetného ustanovenia, celý text tam uvedený („Prisahám na svoju česť a svedomie, že budem vypovedať pravdu, nič iné len pravdu a vedome nič nezamlčím“), a to aj z dôvodu, aby si uvedomil závažnosť tohto prednesu a dôsledkov z toho plynúcich, má predniesť svedok, a to bez ohľadu na to, či prečíta text prísahy na tento účel predpripravený, alebo zopakuje text prísahy potom, čo ho sudca (aj po častiach) prednesie.

Na strane druhej zákonom predpísaný (§ 265 ods. 2 Trestného poriadku) text prísahy prednesený sudcom súdu prvého stupňa svedkovia počuli, respektíve opak nebol zistený a netvrdí to ani obvinený. Zároveň niet dôvodov sa domnievať, že by si jeho význam neuvedomovali a nemali v úmysle nebyť ním viazaní. Naopak po prednesení textu prísahy povedali „Prisahám“, čo skôr nasvedčuje úmyslu jeho obsahom sa riadiť, pričom nič nenasvedčuje tomu a netvrdí to ani obvinený, že by v tomto konkrétnom prípade svedkovia v prípade prednesenia celého textu prísahy vypovedali inak.

Vyššie uvedené pochybenie zo strany súdu prvého stupňa preto nemalo žiaden zásadný (významný) materiálny dopad na práva obvineného a nespôsobovalo nespravodlivosť procesu ako celku.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený zjavne dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nenaplnil.

Vzhľadom na to, že obvinený U. Y. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyselne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.